

Již všechny čtyři diecése v Čechách mají spoje arcipastýře, radost je všeobecná, a my tím radostněji pozdravujeme nejmladšího z biskupského sboru, salesiána, nového biskupa litoměřického

J. E. Dr. Štěpána Trochtu

do té doby ředitele salesiánského chlapeckého domova kard. Kašpara v Praze-Kobylisích.

Když se s námi o prázdninách loučil v Praze na odletu do Turína na generální salesiánskou kapitulu k volbě představených a k živému sněmování inspektorů a delegátů ze všech končin světa, nenadáli jsme se, že se vrátí ke svým chlapcům již jen jako vzácný host. Svátý Otec jmenoval jej biskupem, a tak odejde ke svým diecéšanům v severočeském pohraničí. Tam bude mít těžký a odpovědný úkol při nedostatku kněží skoro naprostém.

Nejdůstojnějšímu panu biskupovi přejeme plnost darů Ducha svatého a hodně síly v novém poslání a slibujeme svou pomoc.

Na mnohá léta!

Nový pan biskup je z Valašska, z Francové Lhoty od moravsko-slovenského rozmezí. Letos 26. března minulo mu 42 let. Z rodičů, kteří byli rolníky, má již jenom maminku. Otec umřel rok před první světovou válkou, to bylo Štěpánovi osm let. Pomáhal mamince všude, kde něco zmohly jeho ruce a láskyplná bratrská péče o mladší sourozence, bratříčka a sestřičku. Potom ho dobrá maminka poslala studovat do Kroměříže, na arcibiskupské gymnasium. Štěpán byl jí vděčný a pomáhal při každé příležitosti doma a v lese. Sedmnáctiletý přihlásil se k práci na požehnaném poli Dona Boska a zas maminka neváhala pustit ho až do Itálie.

Další mezníky jeho života jsou zároveň mezníky českého salesiánského díla od samých začátků. Na tom měli jste už, zasloužili spolupracovníci a dobrodinci, i vy, bývalí chovanci, dříve nebo později přímou účast sami, vy ty mezníky sami znáte. Tehdy byl jen malý hlouček chlapců z Čech a Moravy prostřed salesiánského dorostu italského a slovenského, a nadšený Štěpán jeho duší. Záhy vznikla celá česká kolej v městečku Perosa — Argentina, v hlubokém alpském údolí, poblíž francouzských hranic, a klerik Štěpán z turinského salesiánského ústavu pro zahraniční misie byl v ní asistentem, učitelem, vychovatelem budoucích salesiánů. milým druhem hochů v učení i hrách. Tím byl i ve Fryštáku na Moravě, když se tam r. 1927 přenesla kolej z Perosy. Po dvaceti letech, letos na sv. Václava, byl ve Fryštáku na jubilejní slavnosti též, ještě jako prostý salesián; o tom, že je biskupem, nikomu ani muk, ač to již věděl. Dozvěděli jsme se to až po vyhlášení zprávy a blahopřejného telegramu ndp. internuncia vdp. inspektorovi v pondělí večer.

R. 1928 vrátil se D. Trochta do Turina skončit bohosloví a na papežské universitě dosáhl doktorátu. R. 1932 byl vysvěcen na kněze.

Rok 1934 byl památný rok svatořečení D. Boska, u nás nadto rok budování salesiánského díla v Ostravě. Postavit za necelý rok velký ústav, byla starost Dr Trochty. Když bylo hotovo zděné dílo, pustil se do díla živého organisováním oratoře. Se stejným posláním ocl se r. 1936 v Praze a velkoryse vybudoval po všech stránkách to, čím je dnes Salesiánský chlapecký domov zejména hochům a farníkům nejmladší pražské farnosti sv. Terezie Ježíškovy a mnohým jiným Pražanům. Byl tam ředitelem a při péči o chlapecký domov vykonal ještě mnoho jiné práce salesiánské, kněžské a národní. Již roku 1940 byl za to zatčen Gestapem, nato na zákrok vysokých činitelů propuštěn, ale 2. VI. 1942 byl zatčen znovu a vězněn na Pankráci, v Terezíně, v Mauthausenu a v Dachau, kde se dočkal osvobození, třebaš ho všude na průvodních papírech provázela osudná písmena R. U., návrat nežádoucí. V neděli 16. listopadu bude v katedrále sv. Víta posvěcen na biskupa, potom 23. listopadu bude slavnost nastolení v Litoměřicích, v katedrále za-

svěcené jeho křestnímu patronu, křesťanskému prvomučedníku, sv. Štěpánu.

Budeme provázeti nového biskupa Dr Štěpána Trochtu na jeho novém širším působišti svými modlitbami, aby jeho práce byla provázena stejně hojným požehnáním Božím jako doposud. Jeho starosti budou našimi starostmi, jeho úspěchy našimi, aby také věčná odměna byla společná.

Od nástupce sv. Jana Bosca.

Drahý Monsignore!

Deleguji našeho milého Don Coggiolu, aby zastupoval vrchního ředitele a představené na Tvém biskupském svěcení.

Modli se a nech se modlit mnoho.

Četl jsem Tvůj dopis D. Tironovi. Můžeš být jist, že Kongregace učiní vždy všecko, co jí bude možno, a pomůže Ti v Tvém apoštolátě.

Čím více si budeš intimně vědom své nehodnosti a neschopnosti, tím více můžeš být jist božským přispěním, a bude plodný Tvůj apoštolát.

Posílám Ti kříž po zesnulém Msgru Munerati, jím poručený Kongregaci.

Proším Pannu Marii Pomocnici a sv. Jana Boska, aby Ti jej učinili sladkým a lehkým.

16. listopadu všichni budeme duchem v pražské katedrále. Již nyní líbám v duchu posvátný prsten a prosím Tě o požehnání pro sebe a pro celou naši Společnost.

Na mnohá léta!

Modlíme se, aby cesty Tvého apoštolátu byly posety plodnou prací, šlechetnými oběťmi, mnohými zásluhami pro nebe.

Žehná Ti z plna srdce

Tvůj nejoddanější v J. a M.

kněz Petr Ricaldone.

VDP. PETR RICARDONE,

čtvrtý nástupce sv. Don Bosca byl na XVI. generální kapitule opětovně zvolen vrchním ředitelem Společnosti sv. Františka Saleského, kterou moudře řídí již sedmnáctý rok. Mnohé dobré dílo vzešlo již z jeho podnětu a s pomocí Boží ještě nová vzejdou. Ad multos annos i jemu!

Monsignore Munerati, salesián, byl zástupcem sales. Společnosti u Svaté Stolice a pak 17 let biskupem ve středoitalském biskupství Volterra. Zemřel roku 1942.

Vzpomínka.

„Budeme mít ústavy, hřiště, kostely, houfy mládeže, kleriky, kněze...“ tak těšival Don Bosko své první spolupracovníky a tak povzbuzovali salesiánští představení hrstku chlapců a mladíků na konci školního roku 1925—1926 v Perose — Argentíně (v Itálii), kde byl prvý český salesiánský ústav.

Houfy mládeže. — Dobrotivý Don Stuchlý se právě chystal do vlasti, aby přivedl další skupinu nadšených chlapců.

Chlapci tedy přijdou. Ale co salesiáni?

I ti měli přijít. Mluvil se o třech klericích, kteří prý studují na místech, kde zemřel Don Bosko.

„A budou vás mít rádi. Modlí se za vás k Don Boskovi,“ tak mluvíval k nám chlapcům salesián, zevnějškem laik, srdcem kněz.

Byli jsme zvědaví na nové představené, netrpělivě jsme čekali — a dočkali jsme se.

Nepřišli všichni najednou. První — byl takový veliký, ale nemusili jsme se ho bát, dobrota mu zářila z očí. Připomněli jsme si: Budou vás mít rádi.

A co se nám na něm tak líbilo? Že uměl velmi dobře běhat. Přiznám se, ohromně mi imponoval, když jsem viděl, jak si s námi hraje — a jak dovede běhat. Inu, pro chlapce hra, toť skoro celý svět.

Byl veselý, a to nás táhlo. Don Bosko našel cestu k srdci svého prvního oratoriána hvízdáním. Že by ji našel náš nový pan asistent zpíváním? Dokonce složil píseň: „V lůně Perosy stříbrné...“.

Přišli i další dva klerici — a v mysli se nám stále vracela slova: Budou vás mít rádi. A měli.

Rok uplynul velmi krásně a my dnes po letech děkujeme vám, salesiáni, že jste nás dovedli tak mužně milovat.

Slavil se prvý 24. v měsíci a nový pan asistent, Don Trochta, procítěně zpíval: „Sancta Maria, Auxilium Christianorum, ora pro nobis.“ Zpěv mu šel od srdce, takže jsme si říkali: Jak musí mít Pannu Marii rád, když jí dovede tak pěkně zpívat. Ano, jak ji měl rád, když nám ho Panna Maria zachránila z jícnu smrti...

Příklad představených i nás zapaloval k lásce k Panně Marii. A na velký svátek Neposkvrněného Početí jsme se připravovali mimo jiné též v družinách, které jsme si založili.

Byli jsme rozděleni do družiny menších. Don Trochta měl na starosti družinu větších. Ale přece přišel jednou mezi nás a vyprávěl nám příklad, který si dodnes pamatuji.

Byl jeden chlapec, který by se tak rád dostal k Pánu Bohu, ale Pán Bůh, jak si myslil, je daleko. Tu spatřil jednou ve snu anděla, jak s nebe spouští jakoby papírový kužel a na něm nápis: Modlitba. Když chlapec do kužele nahlédl, spatřil jakoby dalekohledem Pána Boha.

V pásmu mých vzpomínek, drahý náš pane biskupe, rozvíjí se s nebe kužel a já vidím skrze ten kužel Vás, pane biskupe, jak nám ukazujete cestu do nebe, tu nejkratší cestu do nebe, úsměvem na rtech, dobrotou srdce a láskou k Panně Marii. Děkujeme Vám, Vaši bývalí žáci z Perosy, za Váš dobrý příklad, za Vaši lásku, a věřte, často, často v kuželu modliteb se budeme dívat, pamatovat i na Vás. „Bývalý chovanec.“

František Lazecký:

Co zpívají dětské hlasy.

*Nad varhanami pláče a zkázy
slyšte stříbrný hlas dětských srdcí,
zpěv zvonů radosti ulitých těmi,
kdož maličké vodí k vítání Krista.*

Slyšte, co zpívají nevinné hlasy!

*Svatá je země a svatá jsou města
pro toho, kdo nevinné ještě má srdce
a v odlesku nebeských věží zas vidí,
že jako před věky Jerusalemem
každým z nich jede na oslátku Kristus.*

*Nechť žijou a kvítím vesny ho věncí,
nechť léto zlaté koberce pšeníc
po zemi prostře pod jeho nohy,
nechť ryšavec říjen tváře mu žihá,
nechť leden z metelíc šaty mu spiná
a mraky biči uzlovatými
ho štípou až na kost pod lehýnkým pláštěm,
nechť ho jen vítají lhostejné zraky
či zavřené dveře příbytků lidských,
on jede a jede matičkou zemí
s korouhví míru, jíž mává nám ostríc.*

*Vesele na cestu zpívejte, hlasy,
pro toho, který na oslátku jedel*

*V té nejchmurnější uličce města
vizte ho sestoupit s oslátka na zem,
po schodech činžáků vizte ho stoupat
popsaných vlhkem a měděnkou plísně,
na předměstích, oděných jak dlouhý je rok*

v huňaté kožichy prachu a kouře,
kamennou dlažbu, vizte, jak mění
ve vinice, kde za radostných zpěvů
i dnové bědných se naliží v hrozen.

Vesele na cestu zpívejte, hlasy,
pro Toho, který na oslátku jede!

Jen pohled'te na jeho stopy
vtisknuté v mour, saze a špínu
jako když zlatý a zarudlý podzim
se stromů shazuje dukáty listů,
jako když na ztuchlých palubách dvorků
rej mochen a jehněd rozhodí jaro
a na rumištích z býlí a kopřiv
jako když v černou vyšlehnou růže!
Jen pohled'te na jeho stopy
hořící v písku a z trávníků hřišť,
po kterých za míčem s dětmi se honí,
rošťáků vzpomeňte, jemu tak věrných,
sirotků bědných i divokých rváčů,
k nimž přišel jako pečlivá matka
s úchvatem lásky k činům je zdvihl,
před nimiž mlčí román i báje!

Spatá je země a spatá jsou města
pro toho, kdo nevinné ještě má srdce
a v odlesku nebeských věží teď vidí,
že jako před věky Jerusalemem
každým z nich jede na oslátku Kristus.

Vesele na cestu zpívejte, hlasy,
Tomu, jenž projíždí našimi městy!

Před okny tyranů, u dveří vrahů
vizte ho sestoupit s oslátko na zem
a v jeho krvavých šlépějích jděte
přes prahy žalářů, kterými projde
a mnohé, kdož chleba doufání jedli,
s popravišť vyrvé ze chřtánu smrti,
aby je vedl až k purpuru knízat.
K purpuru, na němž krev rozlila skvrny
jako když po létě ryšavý říjen
dukáty vyrazí na šatech lesů,
jako když listí se k jablkům druží
a jako plameny věčného mládí

nesoucí k oběti celičkou bytost,
že znovu a znovu za korouhví jeho
dědiny, města, kraje i lidi,
vše touží pobídnout v ten veselý klus.

Svatá je země a svatá jsou města
pro toho, kdo nevinné ještě má srdce
a v odlesku nebeských věží zas vidí,
že jako před věky Jerusalemem
každým na oslátku projíždí Kristus.

Vesele na cestu zpívejte, hlasy,
Tomu, jenž jede matičkou zemí!

I vy, kteří proň máte lhostejná srdce
a zavřené dveře příbytků němých,
vizte ho jezdit našimi městy,
pohledte na ně zrakem svých dětí,
ať v Jerusalemu každé se změní,
ať každý kámen jimi zas mluví
tím hlasem, kterým hovoří dílo
prostinkých bratří od Dona Bosca,
oračů příšlých osévat města
a stavět věže v nevinných srdcích
letících přes mračna do samých nebes.

Otevřte okna a jizbami svými
ty dětské hlasy hlaholit nechte,
ať i vám v budoucnost nadějí svítí,
hlaholit nechte po celém světě
ty zvony radosti ulité těmi,
kdož maličké vodí k pítání Krista,
jenž jede a jede od města k městu,
ode vsí ke všim na oslátku kluše,
od hranic k hranicím po věky spěchá
s jablkem míru pro žíznivé duše,
s korouhví pokoje pro národy země.

Vesele na cestu zpívejte, hlasy,
pro toho, který na oslátku jede
od vesnice k vesnici našimi kraji,
od města k městu do jeho klusu
vesele rozvíňte praporec zpěvu
a znít jej nechejte po celé zemi.
Vesele na cestu, zpívejte, hlasy!

Na dvaadvacáté koleji.

Potkat kněze co by policistu je jistě nezvyklá událost i na seřadišti hlavního nádraží velkoměsta, ale myslím, že kdyby Vykupitel chodil mezi námi v moderním světě tak, jako kdysi v Zemi svaté, mluvil by nám také o bezprizorných dětech, ztracených na kolejích pod vagony, mezi ostatními dráty a uhelnými sklady a po nákladních vozech až ke kabinám výhybkářů.

Nedovedete si představit, jakého jsem nabyl vlivu v jejich kruzích od toho dne, kdy jsem se svým užaslým a rozradostněným klukům, přistiženým pohromadě při nepleše, prvně blýskl legitimací co policista. Ministerstvo dopravy mi opatřilo ten dokument důvěry a pomoc.

Ten kouzelný papír opravňoval mne ke vstupu do všech železničních výkladišť a skladišť římských a vyznávám, že to byla ta pravá mast na bolesti šušajů.

Každý večer v devět hodin vyrazil jsem z domu v průvodu dvou věrných silných hochů z téhož prostředí (sloužili mi jako světská moc či rameno spravedlnosti).

„Bude pro vás práce! Přijela zas americká kolona,“ říká mi už venku první nádražní nosič, kterého potkávám.

„Pospěšte si! Na dvaadvacáté bude mela!“ volá na mne kontrolor jízdenek, náš dobrý přítel právě tak jako přednosta stanice a jako kapitán policie a všichni až do posledního nosiče. Ale to již hlídky — obyčejně malí kluci s úkolem „nechat pršet“ kdykoliv učijí bouřku — dali poplach. Zapísknutí, pár výkřiků, a dvaadvacátá kolej je pustá. Kam se poděli?

Dva z nich otrhaní a černí jako uhlé přeskočili plot. Jiných pět, šest lapím ve skládkách na devatenácté koleji. Tři vlezli do uhláku a štěrbínami špehují nás jejich oči, které ve tmě světélkují. Jiné dva plaším přichycené k podvozku. Na poslední a nejmrštnější, které mohu najít, dosáhne jen moje baterka: choulí se k sobě na střeše nad jednadvacátou kolejí, tvářičkami dolů, ostražitě, mlčky, neboť čijí nebezpečí.

Kolona se zatím prázdná a Američané si spořádaně berou z pytlů menáž. Bohatá kořist je mocnější než strach a tu některé stíny slézají, vynořují se z úkrytů, skáčí přes překážky nazpět a zprvu váhavě a potom neostyšně se ke mně blíží.

„Done..., vy nás přece nezavřete!“ — „Musím koupit tátovi plášť!“ — „Pochválen buď Ježíš Kristus!“ — „Na věky,“ odpověděl jsem.

„Done, musím nasbírat pár čiků (cig. oharků), zavřete mě?“

Jeden chytrák zaměstnává amerického důstojníka se stříbrnými prýmký prosbou o kouření, aby neviděl.

„Aj, Gianni, co kutíš?“

„Kluci, nakupovat... Ale tenhle farář nás tím světlem ničí! Zhasněte!“ Zdvihá se křik a pískot s nadávkami.

Přitom dva, tři pytle se sunou z okénka a pak v mžiku mizí jako by to byla pneumatická pošta.

„Policie! Policie!“ Střílí se a spousta baterek se rozsvěcuje kolem. Ten padá, ten pláče, ten volá...

Kápoové ufoukli a ty malé, neopatrné a bezbranné dohání policie a jsou bití. Nebojte se, kluci. Kněz-policista vás přijde zítra vysvobodit. Už jich vysvobodil tolik.

Tady policie odevzdává svou kořist knězi. Ovšem, vždyť je povolán být jim za otce, kdežto ona za přísného hospodáře.

*

Každý večer tedy při příchodu pozdravuji na nádraží nejdřív nosiče a potom se na dvaadvacáté koleji stavím v každém vagoně. Otevřu tu jedny dveře: dva hoši a spící děcko. Druhý vagon: stará žena a dva trhaní. Další oddělení: hromada páchnoucích hadrů. Entý vagon: ale tam zavírám oči i

Slovanští salesiáni (inspektorové a delegáti) na XVI. generální salesiánské kapitule v Turině. Jsou to Češi a Slováci, Poláci a Jihoslovani. V popředí je vrchní ředitel salesiánů P. Petr Ricaldone.

dveře. Můj Bože, kam až to ubozí lidé dopravovali. Ale i k nim musí kněz vejít.

Pak seskakují a vylézám do posledního vozu.

Jeden ubohý synek se mi tam pověsí kolem krku.

„D..., ukradli mi boty, když jsem spal, a nastrkali mi mezi prsty a do vlasů papírové kapsličky a zapálili to. Heleďte, jak moc jsem popálený.“

„Kdo to udělal?“

Začne honička mezi vagony a po vagonech a po sterém vystupování a seskakování lapím jednoho z té bandy.

Je to chvíle kritická. Na štěstí jsou oba moji pobočníci lamželezové a jemu stačí na ně pohlédnout. „Vezměte ho k nám do oratoře,“ nakazují, a je nyní nejlepší kluk z celé kliky a má za uzdy svatou zповěď a svaté přijímání.

*

Už mi chodívají s kolejí a od svých ohňů naproti. Volají: „Pochválen buď Ježíš Kristus!“ A tehdy se v některém začouzeném vagonech modlíváme večerní modlitbu.

Už nejenom šušajové se tu znamenají svatým křížem k modlitbě. Přivábeni jejich příkladem, scházejí se v této exteriitoriální „kapli“ všichni lepší noční obchodníci s černým zbožím a bezdomovci, jimž nechybí jediné toto teplo: láska Matky, kterou mají v nebesích a kterou poznali tam na kolejích v polosvitu od záře z lokomotiv.

*

Doba spojeneckých kolon již pominula a zmizeli i noční obyvatelé stanice. Zůstali však ještě tací, jimž je opravdu třeba péče i v noci.

Proto dosud, když už město ztichlo, chodí kněz s balíčkem pod paží a hledá, hledá duše zbloudilé a navrácí je Bohu.

Místo abychnom se pokusili o přechod, pustili jsme se zpatky podívat se, co je za náměstím za námi. Spatřili jsme mnoho jiných lidí v dáli a velice jsme byli zvědaví, co tam dělají. Namířili jsme si to přes ohromnou pláň, jejíhož konce nemohlo lidské oko dohlédnout. Na ní jsme se octli prostřed divné podívané. Viděli jsme lidi a také mnoho našich chlapců, spřažených s různými zvířaty. Byli tam hoši spřažení s voly. Pomyslel jsem si: „Co to má být?“ Tu mne napadlo, že vůl bývá považován za symbol lenivosti a pomyslel jsem si, že to jsou asi hoši leniví. Poznal jsem je, i viděl jsem, že to vskutku jsou mi známí neteční hoši, loudaví při plnění povinností, a řekl jsem si: „Ba, buď si tam, patří ti to. Jakživ se ti do něčeho nechce, tedy si buď tam s tím dobytčetem!“

Jiné jsem viděl spřaženy s osly. To byli paličáci, a takto nosili svá břemena a pásli se s osly. To byli takoví, kteří nedají na rady, ani na rozkazy představených.

Opět jiné viděl jsem spřaženy s mezky nebo s koňmi a tu mi přišlo na mysl, co praví Hospodin: Přirovnání jsou ke koním a k mezkům nemajícím rozumu. To zas byli ti, kteří nikdy nechtějí myslet na duši. Nešťastní nerozumové!

Viděl jsem jiné, jak se pásli s vepři. Ryli se ve špíně a v zemi jako ta ošklivá zvířata a tak jako ona váleli se v blátě. Byli to ti, kteří se pasou jen na věcech tohoto světa a žijí v nízkých vášních a zůstávají daleko od Otce v nebesích. To byla smutná podívaná. Také při ní jsem si vzpomněl: na Evangelium o marnotratném synu, jak tak hluboko padl živ jsa prostopášně.

Konečně jsem viděl mnoho lidí, i hochů, s kocoury, psy, kochouty, králíky atd., čili zloděje, pohoršovatele, ryáče a bázlivce z lidských ohledů. Podle těch rozmanitých výjevů jsme poznali, že to údolí je svět. Dobře jsem si všímal jednotlivých hochů.

Odtud jsme šli ještě kousek dále do jiné, velice rozsáhlé části oné nesmírné roviny. Půda se nepozorovaně skláněla, takže jsme nevědomky sestupovali. Zazdalo se nám, že v dálce krajina přechází v zahradu a řekli jsme si: „Musíme se podívat, co to tam je!“

„Pojďme!“

Začali jsme nacházet překrásné purpurové růže. „To jsou krásné růže, to jsou růže!“ volali hoši a běželi si jich natrhat. Ale kdež! Sotva je utrhli, ucítili ohavný zápach. Růže navenek tak půvabné a červené byly uvnitř shnilé. Hoši stáli celí zahanbení. Viděli jsme i fialky zdánlivě docela svěží a vonné. Sotva jsme si jich chtěli natrhat kytíčku, poznali jsme, že též jsou shnilé a smradlavé.

Šli jsme stále vpřed a octli jsme se mezi čarokrásnými háji se stromy osypanými ovocem až radost. Zvláště jabloňové sady byly rozkošné na pohled. Jeden chlapec se hned rozběhl a utrhl si velkou hrušku, nad níž nemohla být pěknější a zralejší, ale sotva se do ní zakousl, zlostně ji zahodil. Byla plná země a písku a měla chuť, po které mu bylo do zvracení.

„Co to má znamenat?“ ptali jsme se.

Řekl nám jeden z našich hochů, jehož jméno vím: „To že má být všechna krása a dobrota, kterou nabízí svět? Toto vše je zdánlivé, to všechno je nechutné.“

Přemítali jsme, kam nás asi vede naše stezka, a konečně jsme si všimli, že se sklání dolů, ač to byl sklon sotva znatelný. Jeden chlapec řekl: „Jdeme dolů, to nejdeme dobře!“

A já na to: „A co, pojďme se podívat!“

Mezitím objevil se nesmírně velký dav lidí, beroucích se toutéž cestou jako my, na vozech, na koních i pěšky. Poskakovali a dováděli za zpěvu a tance s hudbou a mnoho jich šlo podle zvuku bubnů. Bylo to jako slavnost, veselice nevypověditelná. Řekli jsme si: „Postojíme chvíli a trochu se na ně podíváme prv, než se s nimi vydáme dál.“

Přítom si jeden z hochů všiml některých lidí z toho davu, že jej doprovázejí, jakoby řídili jednotlivá skupení. Byli sliční, pěkně oblečení a roztomilých způsobů, ale bylo poznat, že jim pod kloboukem trčí rohy. Ta velká rovina znamenala tedy svět zkazený a zlomyslný. „Je cesta, která zdá se člověku správná, ale konec její ke smrti vede.“ (Přísl. 16, 25.) Tu nám NĚKDO řekl: „Hleďte, jak jdou lidé do pekla a skoro si toho ani nevšímají.“

Jak jsem to uslyšel a uviděl, zavolal jsem na ty hochy, kteří už byli napřed, a utíkali zpátky a křičeli při tom: „My nechceme jít tamtudy dolů.“ A všichni utíkali tou zpáteční cestou, po které jsme před tím přišli, a nechali mně samotného vzadu.

„Máte pravdu,“ řekl jsem jim, když jsem je dohonil, „honem odtud, vraťme se zpátky, sice nepozorovaně sejdem do pekla i my.“

A chtěli jsme se vrátit na ono náměstí, odkud jsme přišli, že se odtamtud konečně vydáme stezičkou na rajskou horu. Ale to překvapení, když po dlouhém putování nespatriili jsme už údolí, kterým se šlo k nebi, nýbrž jen na lučinu a nic jiného. Chodili jsme sem tam a nemohli jsme se orientovat.

Ten říkal: „Zabloudili jsme“, druhý zas volal: „Ba ne, neza-bloudili, je to tahle cesta.“ Mezitím, co se chlapci hádali, já jsem se probudil.

To je druhý díl mého snu, který jsem měl druhou noc. Ale než půjdete spat, slyšte ještě toto. Nechci, abyste mému snu přikládali nějakou váhu, pamatujte však, že takové radosti, které vedou do záhuby, jsou jen zdánlivé a mají hezký jenom povrch. Také pamatujte, že máte být na stráži před nepravostmi, které nás činí tak podobnými zvířatům, že bychom si proto zasloužili být s nimi sprá-žení dohromady, a zvláště se chraňte hříchů, které nás činí podob-nými nečistým zvířatům. Jak je to nedůstojné rozumného tvora, aby byl postaven na roveň volům a oslům. A u toho, kdo je stvořen k obrazu a podobenství Božímu a ustanoven za dědice nebe, je te-prve nedůstojné, válet se jako vepř v blátě těmi hříchy, které Písmo svaté nazývá **prostopášným životem**.

Zmínil jsem se o hlavních okolnostech svého snu a to ještě jen stručně, protože by bylo dlouhé, kdybych jej měl vypravovat tak, jak byl. Také včera jsem vám řekl sotva nástin toho, co jsem viděl. Zítřka navečer vám budu vypravovat třetí část. (Dokončení.)

Slovenský misionář v Japonsku.

Hned jak přišel D. Figura do Japonska, stali jsme se spolu-pracovníky, neboť ho představení určili do mé misie.

„Jděte zpovídat,“ řekl jsem mu hned první den.

„Japonsky neumím.“

„Vezměte si tohle.“

Napsal jsem mu na papír několik slov, která měl říci každému kajícníkovi, a k tomu jsem připsal pokání: Otčenáš a Zdrávas.

První se mu vyzpovídal domorodý katechista a po něm přišli ostatní.

A D. Figura zpovídal přes hodinu k největší spokojenosti všech.

Potom se pomalu vžíval do nového prostředí, učil se japonštině, vypomáhal v ústavě při nejrozmanitějších pracích. Všichni si ho oblíbili pro příjemnou povahu a pracovitost.

Co všechno neuměl! Když vichřice odnesla se střechy břidlice, přibral si dva nebo tři pomocníky, vylezl na střechu a brzo byla

zase v pořádku. Padla zeď? On ji postavil. Potřebovali v sirotčinci houpačku pro děti? Za pár dní byla, stačilo říci D. Figurovi.

Přes vojnu jsme zůstali sami dva. Sluha, kuchař a jeho pomocník odešli. D. Figura nebyl ani chvílku na rozpacích. Opásal se zástěrou a nastoupil do kuchyně jako řádný kuchař. Když tam byl hotov, spěchal do hovorny, kde již čekávali katechumeni na hodiny náboženství.

Zastavili nám přiděl masa. D. Figura si vyprosil párek králíků. Za dva měsíce jich měl celý regiment. Masa bylo tedy dost, ale k němu bylo třeba ještě něčeho. D. Figura se každé ráno vydal po mši svaté za město a tam po příkopech natrhal všelijaké „zeleniny“, která pak v poledne výtečně chutnala nám i králíčkům. Potom ho napadlo proměnit půl dvora na zahradu a potom jsme už měli i brambory, špenát a zelí.

Ještě lepší než v zahradnictví vyznal se D. Figura v propagandě. Skoro každý večer jel někam na kole. To si vzal projekční nebo filmový přístroj a hurá: někam učit katechismu.

Japonsky umí velice dobře. Kázával japonsky pravidelně neděli co neděli a mimo to mívál při různých příležitostech náboženské přednášky. Kázává vždy bez papíru, jenom ze začátku, to tehdy, když přišel, kázání četl.

Právě tak dobře, ba ještě lépe umí anglicky. U nás na misii se angličtina vždycky pěstovala, čítávali jsme anglické knihy a noviny. Proto když přišlo do Japonska americké vojsko, nebylo nám těžko se dorozumět. Když jsem později odcestoval do Itálie, D. Figura byl místo mne vojenským kaplanem Američanů. To znamenalo anglicky zpovídat a kázat. Mimo to mluví velmi pěkně italsky, německy, maďarsky, slovinsky, trochu francouzsky, a ovšem i slovensky.

V Oitě byl farářem našich křesťanů. Starostí měl dost, zvláště za války. Přitom, jak už vzpomenuto, byl i kuchařem a hospodářem domu. Že jsem mohl při svém ředitelování pracovat o knize o japonských mučednících a mohl ji po válce předložit svatému Otci, za to děkuji především Don Figurovi, že mne svou obětavostí uvolňoval pro tu vážnou práci. Nikdy mu za to nebudu moci dosti poděkovat.

Naše město bylo bombardováno pětaticetkrát. Při každém oznámení poplachu stanul Don Figura v kuchyňských dveřích s hrncem a vařečkou v ruce a klidně hlásil, že se nemáme čeho bát, protože nás chrání Pomocnice. A my jsme si zvykli na poplachy a tak jsme byli jisti ochranou Matky Boží, že jsme i při náletech nerušeně spali.

Jen jednu noc nebylo všechno v pořádku. Don Figura mne prudce vzbudil, zda prý nevím, co se děje.

Otevru okno a vidím celé město v plamenech. Celé město ze dřeva, a naše misie uprostřed. Představíte si mé zděšení. Rychle jsem vyběhl na dvůr a vzal jsem s sebou kufr. Don Figura pak

vzal z kuchyně nějaké jídlo a postavili jsme to na dvore do kouta a honem pryč. Jenomže hlavní branou už to nešlo, domy naproti byly v jednom plameni. Vrátili jsme se a zadními dveřmi jsme vyběhli na ulici. Přitom bomby padaly nedaleko nás. Byl to hrozný útěk. Celé město prehalo v nepopsatelném zmatku. Díky Bohu, dostali jsme se šťastně do polí a tam jsme zůstali přes celý nálet až do rána.

O šesté zrána jsme se vrátili. To, co jsme viděli, nemohlo už být nazváno městem. To byla poušť, plná kouřících trosek. (17. července 1945.)

Pak jsme byli internováni v Točinoki.

V září jsme se mohli vrátit do Oity. Magistrát propůjčil nám nouzový domek. Vymohl jsem si však povolení stavět na pozemku naší bývalé misijní stanice. Co jsem začal, dokončil pak Don Figura. Jako vojenský kaplan dostal od Američanů vše, co potřeboval: dříví, železo, cihly, hřebíky, barvy atd. S tím postavil dřevěný kostel, školu, oratoř a skladiště. A tak má naše misie v Oitě znovu patero místností jako před válkou. Počet křesťanů vzrostl zatím ze 160 na 400.

Když náš p. inspektor Msgre Cimatti viděl obětavost a pracovitost drahého Dona Figury, jmenoval ho ředitelem našeho gymnasia v Myiazaki. Tam dnes pracuje a rozdává za mnoha starostí šlechtnost své misionářské duše.

Dr Mario Marega, sales. misionář.

Ořechov se hlásí.

Ořechov se hlásí — ale jiný. Klerici, ba celý studentát se o prázdninách přestěhoval na Hanou, k Přerovu, do nového salesiánského sídla v Přestavkách, a domu po nich zmocnili se zcela hoši s p. ředitelem z Ostravy. První s druhou gymnasijsní třídou, které se nevešly do fryštáckého ústavu, s dřívější už oratoří. To oni se nyní představují a hlásí změnu držitelů.

Již 29. srpna přišel první chlapec ze Slezska, nedočkavě, ani nečekal na stanovený den příchodu. Nebylo mu smutno, hned druhý den přijíždějí další dva. Potom čtvrtý, pátý atd. Každý přišel, jak se dalo: jedni nákladním autem, druhé tatínke s maminkou přinesli na zádech (rozumějte: peřinu a jiné jeho svršky), toho zas dovezl strýček na voze za nejlepším svým koněm. Maminky pečlivě ustylají synům nadýchané peřiny, dbají, aby měli všecko v pořádku. Tatínkové se navzájem poznávají a na to a ono vyptávají. Chlapci běhají, občas ještě zabloudí, brzy však jsou tu doma. Při rozloučení poslední křížek a políbení na čelo od rodičů a na shledanou. Sem tam si někdo popláče, ale potom se při veselé hře na stesk zapomíná. Hoši se seznamují, vyprávějí si o svých prázdninových činech a chlubí se, co neviděli. První tradiční večerní pozdrav ředitele se opěťovaným Dobrou noc je jako pohlázení. Někteří spí po prvé sami bez maminky a ani se jim nechce do lůžka. Únava však je tak velká, že i je donutí za půl hodiny odespat aspoň pět veršů.

Na druhý den je rozsazování ve studovně. Vycházka osvěží a každý se již těší na školu. Začíná malým tříděním s Příjď Stvořiteli Duchu a přísluš-

nými promluvami. Měl je jeden salesián, který přijel až z Říma, ale bez pomeranců. Slíbil, že příště doveze.

Při škole jsou celé září tajné přípravy k svátku pana ředitele. Chystá se akademie, zpěvy a jiné věci. A už je tu vytyoužený den. Probouzí nás do něj slavnostní budíček, je slavná mše svatá a po ní je blahopřání. Pan ředitel děkuje slovy a bonbony. Čtyři nejmenší opášení šerpami nosí v rekreaci na tyčích křeslo, aby prý si mohl pan ředitel sednout kdykoliv a kdekoliv. Jiný snaží se vyloudit z lesního rohu nějaký tón. V divadle je potom pěkná akademie. Ze školního tempa nás vytrhla také návštěva Jeho Milosti generálního p. vikáře Karlíka a dvou monsignorů. Prohlédli si ústav a řekli pár slov na povzbuzenou. Velký rozruch nastal, když se roznesla zpráva, že přijede pan inspektor. Někteří dostali strach. Rozplynul se, sotva uviděli usměvavého stařečka, všichni mohli na něm oči nechat. Uvítali ho pokřikem (měl to být zpěv). Brzy však se s námi rozloučil a ujížděl k Brnu.

24 houslistů denně vyhání myši svou hrou i nehrou. Chystáme ještě mnoho pěkných věcí, ale o těch až příště. Prozatím vás pozdravují vaši noví Orechováci.

Naše svaté pole.

Počátkem měsíce července t. r. zemřela v Brušperku paní **Valburga Šneidrová**, salesiánská spolupracovnice. Její život byl písní lásky k Bohu a bližnímu. Po 35 let pečovala o čistotu a pořádek kostela. Apoštolovala dobrými skutky, činností v katolických spolecích tiše, nenáročně. Kolika sirotkům poskytla pomoc, zvláště v dobách válečných. Starala se o mládež škole odrostlou, nalezla jim vhodné zaměstnání a pobyt v sociálních útulcích, které je měly připravit na budoucí život. To vše jen proto, aby zachránila jejich duše.

Byla štedrou podporovatelkou salesiánského díla. Zde si získala nehynoucí zásluhy v přetěžkých dobách minulých let. Svátý Jan Bosko jí toho nezapomene. K tomu nutno dodat, že neoplývala vezdejšími statky, takže stojíme před velkým otazníkem vzhledem k tak rozsáhlému apoštolátu. Za to byla bohatá na statky duchovní. S hřivnami svěřeními uměla dobře hospodařit. Zajisté uslyšela z úst Božích: „Vejdi v radost Pána svého, služebnice dobrá a věrná.“ Nám ten hlas praví: „Jdi a čini podobně.“

Ve Frýdlantě nad Ostravicí zemřel 19. srpna t. r. salesiánský chovanec **František Literák** ve věku 20 let. Zákeřná nemoc mu zabránila před několika lety vstoupiti do noviciátu. Nebylo maličkostí prožít pět let vleklé choroby, pět let střídavé naděje a beznadějnosti. Ač sám potřeboval soucitu a milosrdné lásky, byl vždy usměvavou tváří a tichou, vlídnou povahou andělem lásky v rodině. Myšlenkou a srdcem nepřestával žít v salesiánském domově. Návratu k salesiánům se ovšem nedočkal, odpočívá už vedle své matičky na frýdlantském hřbitově. Zástup salesiánských noviců z blízkých Hodoňovic přišel ho modlitbou a zpěvem doprovodit z jeho domova na svahu vysokého Ondřejníku až na tichý frýdlantský hřbitov. Františku, s Bohem, na shledanou! A nezapomeň poslat na své uprázdňené místo nové statečné hochy, toužící pracovati mezi naší drahou mládeží!

Mšgr Jaroslav Hlobil, čestný komoří Jeho Svatosti, arcib. rada, děkan a farář v Uherském Brodě, zemřel 11. října 1947 po těžké nemoci. Byl velkým dobrodincem strádajících za poslední války. Miloval Don Boska, předčítal o něm na kazatelně z Albertiho díla. Podporoval salesiánské hnutí a uspořádal pro ně velkou sbírku.

Jiní zemřeli spolupracovníci:

Frant. Dašovská ze Žabovřesk. Frant. Janošik z Mew Yorku. P. Tomáš Kopecký, děkan v Místku. Josef Kučera z Brna. Anna Kunzová z Ostravy. P. František Říb, děkan v. v. v Rábech.

Pán Bůh rač jim odplatiti životem věčným!

V měsíci zemřelých.

Po obyčejí putujeme na hroby svých milých zemřelých. Kolikero očí však je teskně hledá v dálavách, kde dotrpěli jejich nejmilejší za války. Ubozí, kolik asi zkusili. A což jestli ještě trpí? Tato myšlenka nás nejvíc tísní, když pláčeme za nimi. Umřeli jako přátelé Boží? Měli dost času se vyzpovídat nebo aspoň olitovat hříchů, vzpomenout si na Boha? To doufáme a věříme v nekonečné Boží milosrdenství se za ně modlíme a obětujeme za ně mše svaté, odpustky a svoje dobré skutky.

Činíme to pro zemřelé, k nimž nás poji blízké příbuzenství nebo vděčnost nebo jiné svazky. Modleme se také za ty, kteří už nemají na světě nikoho, kdo by na ně pamatoval. Kolik rodin bylo skoseno do posledního. Kolik zemřelých má na zemi pozůstalé nepříteli nebo lhostejné. Smilujme se i nad těmi ubohými.

A také myslíme v nynějších nejistotách na slova ctihodného Bedy, která se čtou v církevních hodinkách na svátek Všech Svátých: Nevýslopná a nesmírná Boží dobrota se i o to postarala, aby doba lopoty a bojů nebyla dlouhá a aby se věčně neprotahovala, nýbrž aby byla krátká a trvala takřka jen chvíli. Postarala se, aby boje a námahy byly vyhrazeny jen pro krátký a pomíjející život na zemi, pro život věčný pak odměna a věnec slávy; aby se lopoty skončily brzy, a odměna za zásluhy aby trvala věčně; abychom se po temnotách tohoto světa radovali z bělostného světla a z blaženosti daleko převyšující přežitá utrpení, podle slov svatého Pavla: „Utrpení tohoto života nedají se přirovnat k budoucí slávě, která se zjeví na nás.“

Ve Zjevení svatého Jana je o nebi psáno, že Bůh bude přebýpati s dušemi spravedlivých a „setře všelikou slzu s očí jejich, a smrti nebude již, ani zármutku, ani křiku, ani bolesti nebude již“, neboť proti věci, to jest, kletba hříchu pomine a tam už bude jenom věčná radost.

Podobně čteme v knize Moudrosti: „Bůh stvořil člověka neporušitelného a k obrazu podoby své učinil ho. Ale závisť ďábla přišla smrt na svět, a zakoušejí ji ti, kteří patří jemu. Duše spravedlivých jsou v ruce Boží, mučidlo smrti nedotkne se jich. Zdálo se nemoudrým, že jest věta po nich, za neštěstí měli odchod jejich, a že se od nás odebrali, za zkázu; ale oni v pokoji jsou. Neboť i když podle mínění lidí trpěli muky, všecka důvěra jejich tkvěla v nesmrtelnosti; maličko trestání bypoše dojdou hojného blaha, ježto Bůh zkusil je a shledal je hodnými sebe.“

„Přijde hodina,“ ujišťuje Kristus Pán, „ve které všichni, kteří v hrobech jsou, uslyší hlas jeho, a půjdou ti, kteří dobře činili, na vzkříšení k životu, ti však, kteří zlé páchali, na vzkříšení k soudu.“ (Jan V., 28-29.)

„Sestoupil jsem s nebe, nikoliv abych činil vůli svou, nýbrž vůli toho, jenž mne poslal... A to jest vůle Otce mého, který mne poslal, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já ho vzkřísím v den poslední.“ (Jan VI., 38-40.)